

Małgorzata Strękowska-Zaremba

DOM

z iného sveta

Illustrated Daniel de Lencastre

Małgorzata Strękowska-Zaremba
Dom nie z tej ziemi

© Copyright for the text by Małgorzata Zaremba, 2017

© Copyright for the illustrations by Daniel de Latour, 2017

Published by arrangement with Wydawnictwo Nasza Księgarnia Sp. z o.o.

Translation © 2021 by Silvia Kaščáková

Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

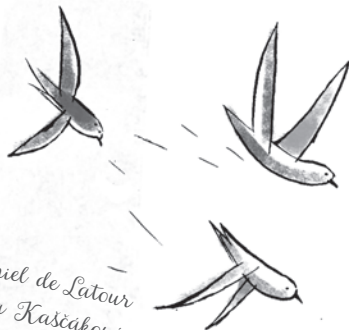
ISBN 978-80-551-7799-1

Małgorzata Strękowska-Zaremba

DOM

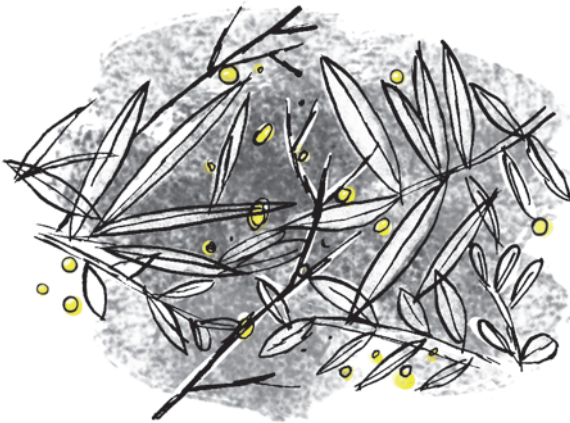
z iného sveta

štonožka

ilustroval Daniel de Látour
preložila Silvia Kaščáková

Úkryt v křikoch

„Čo robíš v tých kríkoch? Ty tu bývaš?“ zaskočil Marku cudzí hlas. Myslela si, že je neviditeľná. Srdce sa jej zatrepotalo ako vyplašený vták a vyskočilo až do hrdla, aby sa tam ukrylo. Dievčatko sa otočilo. Podozrievavo sa na ňu pozeral neznámy chlapec.

„Nebývam v kríkoch, nie,“ rýchlo sa ohradilo, hoci so srdcom v hrdle sa ťažko hovorí.

Chlapec sa rozosmial.

„Si fakt vtipná. Pýtal som sa, či bývaš na tejto ulici,“ povedal a rozhrnul konáre strapatých jesenných kríkov. Z drobných lístkov popadali priehľadné kvapky rosy. *Prásk! Prásk!* rozprskli sa na zemi ako sklené gule zhodené z vrcholu hory na tvrdú skalu.

„Toto je Veselá, však? Videl som ťa v škole.“

V tej chvíli srdce dievčatka zamrzlo a ani sa nepohlo. Hoci vonku bol teplý deň.

Videl ma v škole! Vie o mojej skrýši! pomyslela si Marka v hĺbke svojho nehybného srdca a odpovedala otázkou:

„A ty? Ty tu bývaš?“

Ak ten chlapec chodil do jej školy, tak mohol byť z Veselej. Alebo z hociktorej z najbližších ulíc – Slnečnej, Novej, Šťastnej. Marka tam nepoznala nikoho. V podstate všetci boli prisťahovalcami z iných dedín alebo miest, lebo sídlisko sa ešte len stavalo a každý deň vyrástol nejaký nový dom, do ktorého sa nasťahovali noví ľudia.

Chlapec sa zasmial.

„Nie, nebývam v kríkoch,“ odpovedal.

Marka by sa tiež rozosmiala, nebyť srdca v hrdle, ktoré sa za nič na svete nechcelo vrátiť na svoje miesto.

„Bývam tam.“ Chlapec ukázal za seba na odlahlé miesto s panelákmi.

„Ďaleko.“ Dievčatko pocítilo úľavu. „A ja... Vieš, kde je staré sídlisko nad riekou? Prenajali sme si tam dve izby od tety. Kým bude postavený náš dom.“

„Ďaleko,“ zopakoval po Marke chlapec.

„Vystrašil si ma. Mohol si...“ Chcela povedať: *Mohol si niečo naznačiť*, ale predbehol ju.

„Zaklopať?“ spýtal sa pobavene. „No jasné. Ja som Daniel. Prestažovali sme sa do paneláku pred týždňom. Super skrýša v kríkoch. A ako sa hráš?“

Marke spadlo srdce do žalúdka.

Dá sa žiť so srdcom v bruchu? pomyslela si a zopakovala to nahlas.

Daniel vybuchol do smiechu.

„Tichšie!“ schytila ho Marka za rukáv. „Šepkaj. Prosím...“

„Prečo mám šepkať? Sleduješ niekoho?“ chlapec si čupol k dievčatku a opatrne odhrnul konáre smerom k Veselej ulici. Uvidel zopár nových domov. „Sleduješ!“ potvrdil si svoj tip. „Celkom dobré.“

„Sledujem...“ váhavo priznala Marka.

„Koho? Môžem aj ja? Vieš, ja viem liezť. Trénujem vo

vysokohorskom klube. Kamoši zo starej školy ma prezývali Pavúk. Alebo Spider... Prečo sa smeješ?“

Marka sa však vôbec nesmiala, iba oči jej zaiskrili úsmevom.

„Veď Spider je tiež Pavúk, ibaže po anglicky.“

„Viem, že po anglicky! Nie som trufo!“ odvrkol, ale neurazil sa. Nudil sa a rád by sa pridal k Marke a jej hre. „Koho sleduješ? Povedz. Pomôžem ti.“

Mávla rukou.

„Nejde o nič vážne. Iba sedím a dívam sa.“

Neveril jej.

„Keď mi to nepovieš, tak sa všetci dozvedia tvoje tajomstvo!“ pohrozil a vykrikol: „Každému poviem, kto sa skrýva v kríkoch!“

Akýsi okoloidúci sa začal obzerať.

„Ticho!“ vybuchla Marka.

Nechcela žiadnych pomocníkov. Žiadnych Pavúkov, Spiderov ani Spidermanov. Ale úplne najviac nechcela, aby sa svet dozvedel o jej tajomstve, preto nakoniec odpovedala na Danielovu otázku.

„Sledujem dom.“

Šéfka

Daniel mal modré oči a husté blond vlasy. Bol vyšší a starší ako Marka. Hoci chcel pôsobiť vážne, jamky na jeho lícach zapríčinili, že viac ako piataka pripomínal predškolačka. Nevedela, či mu môže veriť. Doteraz si vždy poradila sama. Objavila výborné miesto na sledovanie, bolo odtiaľ vidieť t e n dom na druhej strane ulice. Videla, koho dvere domu púšťajú dovnútra a koho vypúšťajú von. Teraz, keď už bola skrýša vyzradená, musela urobiť Marka všetko pre to, aby sa nikto iný okrem Daniela o nej nedozvedel.

Chlapec nebýva na Veselej, takže sa jej možno podarí zatajiť pred ním niektoré tajomstvá, dúfala.

„Sleduješ dom?“ opýtal sa prekvapene a znova sa až príliš hlasno rozosmial.

„Prestaň!“ skríkla Marka, lebo sama zabudla, že musí šepkať.

„Prečo? Dom nás bude počuť a uchmatne nás? To by som chcel vidieť,“ uťahoval si stále Daniel.

„Možno to raz uvidíš!“ odvrkla nahnevane a natiahla si na hlavu zelenú kapucňu bundy.

„Dlhý asi odpadne, keď sa dozvie, že sleduješ dom. Ako to robíš? Prikrádaš sa k nemu? Alebo hľadáš stopy?“ vyzvedal Daniel s úsmevom.

Kto je Dlhý?! Markino srdce sa dobýjalo k odpovedi a zamotávalo jej myšlienky.

Buď ticho! okríkla ho v duchu.

„Ak sa rozhodnem, že ti prezradím svoje tajomstvo, nikomu to nepovieš?“ opýtala sa, skrývajúc nervozitu.

„Dobre. Ale hlavne si nevymýšľaj, že sleduješ nejaký dom,“ odpovedal.

Marke bolo ťažko. Ved' ona hovorí pravdu. Sedí v krí-
koch a celý čas sa pozerá na dom oproti. Ale to nie je iba
pozeranie. To je sledovanie. Lebo t e n dom je rovnako
tajomný a nebezpečný ako perníková chalúpka Baby Jagy,
aj keď nestojí na stračej nôžke.

„Nevymýšľam si,“ povedala potichu. „Vieš čo? Hovoril
si, že sa vieš šplhať. Ja sa tiež šplhám. Nebojím sa výšok.
Vyleziem na každý strom a na každý múr. Ukážem ti to,
ale nie teraz.“

„Teraz nemáš čas, lebo sleduješ dom?“ podotkol ironi-
cky, ale našťastie sa už nevyhrážal, že prezradí jej úkryt.

„Nejde iba o to. Leziem potme, aby to bolo ťažšie,“ od-
vetila.

Daniel pokrčil plecami.

„No iste! Také detičky ako ty sa boja tmy,“ tvrdil.

„Ja sa ničoho nebojím. Šplhal si sa niekedy na strechu?“

„Psej búdy? Miliónkrát som liezol na búdu a nikdy som
nespadol, ver mi. Dokonca ma ukazovali aj v televízii.
Dostal som vyznamenanie – najlepší lezec na psie búdy,“
žartoval.

Marka vyprskla do tlmeného smiechu.

„Na pavúka to nie je najhoršie,“ povedala.

Chvíľu sa obaja smiali.

Jej srdce sa tiež smialo, ale iba dovnútra, preto ho nikto okrem Marky nepočul.

„Dobre. Takže sa budeme hrať na sledovanie, ale zapamätaj si, že ja som...“ Marka nevedela nájsť správne slovo.

Že ja som šéfka, pomyslela si.

„Že ja som šéfka. Prvá som objavila t e n dom a našla som miesto na sledovanie.“

Daniel znova pokrčil plecami. *Na šéfku si príliš malá*, pomyslel si. Nahlas však povedal:

„Môže byť, uvidíme, ako šéfuješ, šéfová.“

Pohodlne sa usadil na zemi.

„No tak ktorý dom sleduješ? Kto sa v ňom skrýva?“ opýtal sa.

TEN dom

Veľké Markine oči sa blyštali ako zrkadielka osvetlené zeleným slnkom. Keď si ich osamote prezerala, hlboko v nich videla množstvo tajomných myšlienok. Azda je to zázračná schopnosť? Určite. Iní ľudia nevidia v svojich očiach tak veľa. Keby vyšlo najavo, že to Marka dokáže, ťažko si predstaviť, čo by sa dialo. Preto radšej odvracala zrak od svojho obrazu, unikala pred cudzími pohľadmi. Nakoniec, načo sú jej tajné myšlienky, keď ani nevedela, či sú určite jej.

Marka mala ešte veľa iných nezvyčajných schopností, ktoré tajila.

„Sledujem dom so žltými stenami a hnedou strechou. Ten na druhej strane ulice. Vidiš?“ vsunula ruku medzi konáre kríkov, aby ho ukázala Danielovi.

Jej srdce zahrmtalo. Nič zvláštne. Keby chcela porozprávať o všetkých tajomstvách t o h o domu, bolo by treba mať srdce chránené tvrdým pancierom, a nie takou obyčajnou škrupinou, akú má vtáacie vajce.

Marka sa doteraz rozprávala o dome iba s Aňou. Už dávno, začiatkom minulého leta. Aňa nebola jej kamarátka, ale tiež bývala pri rieke a mala mladších súrodencov.

„Poď so mnou na Veselú, niečo ti ukážem,“ navrhla jedného dňa Marka.

Vysadli na bicykle a prišli až tam. Pozdĺž ulice stáli nové domy, ktoré ešte voňali čerstvou farbou. Medzi domami bolo zopár prázdnych miest. Horúci vietor hvízdal medzi